

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7988

гр. София, 12.10.2022 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав**, в закрито заседание на 12.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

като разгледа дело номер **2482** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.175, ал.1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл.248 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) във вр.с чл.144 от АПК.

Образувано е по молба на ищеца Ц. Н. К. от [населено място], от 16.08.2022 г., чрез адв.Ц., за поправка на очевидна фактическа грешка в Решение № 4595 от 05.07.2022 г., постановено по настоящото дело, и за изменение на указаното решение в частта му на разноските; и по молба на ответника - Българската народна банка, от 21.07.2022 г., чрез адв.В., за изменение и допълване на същото решение, в частта му на разноските.

Молителят К. счита, че в съдебния акт е допусната грешка, изразяваща се в несъответствие между мотивите и диспозитива, като иска разноските да бъдат присъдени не на Ц. Н. К., а на адв.Ц., а освен това по реда на изменение на решението в частта му за разноските иска разноските да бъдат присъдени не на Ц. Н. К., а на адв.Ц.. Оспорва молбата на БНБ за изменение на решението в частта му на разноските.

Молителят БНБ счита, че в съдебния акт следва да е налице произнасяне с изричен диспозитив за присъждане на разноски в негова полза съобразно отхвърлената част на иска. Оспорва молбата на Ц. Н. К. чрез адв.Ц., за поправка на очевидна фактическа грешка в същото решение, и за изменение на указаното решение в частта му на разноските.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и като съобрази закона, намира за установено следното:

Делото е образувано по искова молба, предявена от Ц. Н. К. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], чрез адв.Ц., срещу Българската народна банка, като се иска осъждане на БНБ да заплати сума в размер на 8 627,97 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди – лихва за забавено плащане върху гарантирания размер на вложенията (196 000 лв.) в "Корпоративна търговска банка" АД за периода 30.06.2014

г. до 04.12.2014 г., вследствие бездействие на БНБ да обяви депозитите в "КТБ" АД за безналични; както и законна лихва върху главницата 8 627, 97 лв. от датата на подаване на исковата молба до датата на окончателното ѝ изплащане.

С Решение 4595 от 05.07.2022 г., постановено по адм.дело № 2482/2016 г., Съдът е осъдил Българската народна банка да заплати на Ц. Н. К. сума в размер на 5 624,38 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди за забавено плащане върху гарантирания размер на вложенията (196 000 лв.) в "КТБ" АД за периода 26.07.2014 г. до 05.11.2014 г., вследствие бездействие на БНБ да обяви депозитите в "КТБ" АД за безналични; както и законна лихва върху главницата 5 624,38 лв. от датата на подаване на исковата молба (10.03.2016 г.) до датата на окончателното ѝ изплащане; отхвърлил е иска за имуществени вреди за разликата над сумата от 5 624,38 лв. до предявения размер от 8 627,97 лв., като неоснователен и недоказан; осъдил е БНБ да заплати на Ц. Н. К. разноски по делото в размер на 408,44 лв. (четиристотин и осем лева и 44 ст.).

Решението е обжалвано с касационна жалба пред ВАС от ответника БНБ.

1. По молбата на ищеца К..

Съдът намира, че макар искането да е формулирано като такова за поправка на очевидна фактическа грешка, по своята същност то е искане за изменение на съдебния по акт в частта му на разноските по реда на чл.248 ГПК. Това е така, защото от Съда се иска да измени акта си, като присъди разноски не на ищеца, а на неговия процесуален представител. В случая чрез искане за поправка на фактическа грешка молителят се домогва да постигне различен адресат на присъдените разноски.

Като се занимава с въпроса за процесуалната допустимост на искането, Съдът констатира, че същото е недопустимо. По силата на чл.80 ГПК страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските.

С Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, е прието по т.2, че страната следва да представи списък за разноски по чл.80 ГПК, дори когато е направила само един разход в производството, за който е представено доказателство; а по т.9, че молбата за изменение на съдебното решение в частта за разноските, когато страната не е представила списък по чл.80 ГПК, е недопустима. След като страната не е представила своевременно списък на разноските си, тя няма право да иска изменение на постановеното решение в частта му за разноските.

Въпреки това, за пълнота на изложението, Съдът ще разгледа искането и като такова за поправка на очевидна фактическа грешка по чл.175, ал.1 АПК. Нормата предвижда, че по свой почин или по искане на страна съдът може да поправи допуснати в решението писмени грешки, грешки в пресмятането или други подобни очевидни неточности. В случая молителят твърди допуснатата грешка в пресмятането при изчисляване сумата на разноските. Това негово твърдение не намира опора във фактите по делото.

Съдът е изложил дословно следните мотиви: „С оглед изхода на спора и своевременното направеното искане от ищеца, в полза на последния следва да се присъдят претендираните от него разноски.“. Очевидна фактическа грешка по смисъла на чл.175, ал.1 АПК, е налице когато в решението съдът е допуснал писмени грешки, грешки в пресмятането или други подобни очевидни неточности. Разпоредбата има предвид грешки в чисто технически смисъл, които не са свързани с

волята на Съда по съществуващото на спора, а се отнасят до несъответствие между така формираната му воля и външното ѝ изразяване в писмения текст на решението. В случая не е налице такова несъответствие, защото не е допусната грешка при пресмятането, при като да е формирана воля на Съда да присъди разноски на една страна, след което да е вписан диспозитив за присъждане на разноски на друга страна. Липсва несъответствие между мотиви и диспозитив на съдебния акт, защото в мотивите е формирана воля за присъждане на разноски в размер на 610 лв. и същата воля е изразена в диспозитива на съдебния акт.

2. По молбата на ответника БНБ.

По силата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ (Нова - ДВ, бр.94 от 2019 г.) съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Тази норма няма обратно действие и изрично с § 6, ал.1 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (обн. - ДВ, бр.94 от 2019 г.) е предвидено, че този закон се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, а неприключилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване. Производството пред АССГ е образувано на 10.03.2016 г., преди влизане в сила на посоченото изменение на нормата на чл.10 ЗОДОВ с приемане на нова ал.4 и безспорно не може да намери приложение в случая. Не е налице основание за изменение на решението в частта за разноските именно поради липса на основание за присъждане на разноски в полза на ответника по иска. На основание § 6 от ПЗР към ЗИДЗОДОВ на ответника не се дължат разноски, съобразно отхвърлената част от иска.

Вярно е, че в мотивите на Определение № 2 от 20.04.2021 г., постановено от ОССГ от ГК от ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС по тълк.дело № 1/19 г., с което се отклони искането за приемане на съвместно тълкувателно постановление, се прие, че предвиденото положение в новата ал.4 на чл.10 ЗОДОВ (ДВ, бр.94 от 2019 г.) следва да е приложимо и за заварените от изменението на закона дела, каквото е и настоящото. Обаче според чл.130, ал.2 от Закона за съдебната власт само тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове. Указаното определение по тълкувателното дело не е задължително за съда, за да намери приложение нормата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ и в настоящата хипотеза. Такава задължителна сила не е предвидена за мотивите на определения по тълкувателни дела. Производството по делото е по реда на ЗОДОВ. С постановеното решение предявеният срещу БНБ иск е частично уважен. В тази хипотеза чл.10, ал.3 ЗОДОВ предвижда, че ако искът бъде уважен частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска, което е сторено. От посочената разпоредба следва, че при частично уважаване на иска съразмерно с уважената част от иска на ищеца се присъжда единствено възнаграждение на ищеца за

един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв. Специалният закон не съдържа разпоредба, според която при частично уважаване на иска, ответникът има право на разноски съобразно отхвърлената част. Сторените от ответника разноски остават за негова сметка. Разпоредбите на ЗОДОВ са специални по отношение на процесуалните закони АПК и ГПК, съдържат специални правила относно разноските, в които няма пропуск или препращане, поради което следва да намерят приложение към случая и не се тълкуват разширително.

Предвид изложените съображения Съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ без разглеждане искането на Ц. Н. К. от [населено място], от 16.08.2022 г., чрез адв.Ц., за изменение на Решение № 4595 от 05.07.2022 г., постановено по адм.дело № 2482/2016 г. в частта му на разноските.

ОСТАВЯ без уважение искането на Ц. Н. К. от [населено място], от 16.08.2022 г., чрез адв.Ц., за поправка на очевидна фактическа грешка в Решение № 4595 от 05.07.2022 г., постановено по адм.дело № 2482/2016 г.

ОСТАВЯ без уважение искането на Българската народна банка, от 21.07.2022 г., чрез адв.В., за изменение и допълване на в Решение № 4595 от 05.07.2022 г., постановено по адм.дело № 2482/2016 г., в частта му на разноските.

Определението в частта, с която искането е оставено без разглеждане, може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне; а в частта, в която исканията са оставени без уважение, може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: